

Dànae o la pregària per la pluja

Martí Domínguez

Lig a l'*Avui* que "mossèn Joan Antoni Mateo, de Tremp, demana, a la missa diària que fa a la basílica de Valldeflors, que ploqui" (*Avui*, 25-01-08). Em sobta que un diari com l'*Avui* es faça ressò d'aquesta notícia, a tres columnes, i que a més a més expliciti les advertències del bon mossèn: "Si persisteix la sequera potser farem alguna cosa més intensa. [...] La processó amb el Sant Crist comporta pluja segura." Qui ho havia de dir, en ple segle XXI, que es continuarien fent rogatives a Nostre Senyor per resoldre assumptes com la pluja. Potser seria millor que el conjur fora contra el canvi climàtic, contra la desforestació, contra les males pràctiques ecològiques, contra la barbàrie ambiental. Però no, es tracta que ploga –que es faça el miracle–, no de buscar l'entrellat d'aquesta sequera, ni de conscienciar els ciutadans, ni de tronar per uns bons hàbits (tan donats com són els senyors bisbes a fer admonicions i campanya electoral).

Comptat i debatut, la textura mental del clergat i dels feligresos és com a l'època medieval. Rafael Poveda, en els seus estudis sobre els llibres de clavaria de Monòver, reporta moltes dades de com l'església lluitava contra les plagues (la processó de la Creu del Conjur contra la cuca de l'oliva era d'una efectivitat segura), o bé la Festa de Gràcies de la Pluja, "per avernos alcançat nostra senyora

aigua per als blats". Les misses dels goigs i de les plagues eren diàries (com ara, les del mossèn Mateo) i, com reporta Joan Fuster, a l'Albufera de València els veïns del

Palmar treien el Nen Jesús i el passejaven pel llac perquè es fera el miracle (en aquest cas per la manca de pesca); i si la cosa no acabava de concretar-se fins i tot li feien fer un cabussonet, per veure si així hi posava més ganes. "Els pescadors del Palmar immergien la imatge del Jesuït en l'aigua bruta del llac, a fi d'exorcitzar-ne l'esterilitat. Hi ha moments que qualsevol argúcia és lícita, si ajuda a aplacar la gana", diu Fuster.

Potser sí. La fam ("la fam!", diu el solitari de Sueca) ens aboca a creure en qualsevol cosa. Molts pobles consideraren la pluja com la unió sexual del cel i de la terra, per la fecunditat que en resulta: les collites fructifiquen gràcies a la pluja. Aquesta intuïció es va concretar en el mite de Dànae, posseïda per Zeus en forma de pluja d'or. Per això Dànae és símbol de la distribució de la riquesa, perquè aquella "pluja d'or va beneficiar tothom" (sobretot, és clar, Dànae mateix, que infantà Perseu). Aquesta imatge d'una seràfica jove rebent la pluja daurada ha inspirat molts artistes, com

ara Mabuse, Correggio, Gossaert, Veronès, Rembrandt, o Ticià, amb el bell llenç que es conserva al Museu del Prado, on Dànae, sensual i nua, acompanyada del seu gosset adormit, observa la granissada daurada amb un cert desmenjament, mentre la seua criada s'ompli el davantal del prodigi caigut del cel. Però entre totes les versions, preferesc el sensual treball de Gustav Klimt, amb la jove absolutament sadollada de l'or líquid i fecund.

Sí, la fam (la fam!) ens pot conduir a creure en qualsevol cosa. Però, posats a triar logomàquia especulativa, deixeu-me apostar per Dànae. I més per la Dànae de Ticià o de Klimt. N'estic segur: qualsevol de les dues comporta pluja segura.

"Sí, la fam (la fam!) ens pot conduir a creure en qualsevol cosa. Però, posats a triar logomàquia especulativa, deixeu-me apostar per Dànae"